

Kız ve Bahe Yılanları

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Bahe Yılanları

Aysel Banu YAVUZAL

Maya bahçesini çok severdi. Rüzgârda başını sallayan ayçiçeklerini ve kıpkırmızı, yuvarlak yuvarlak büyüyen tombul domateslerini severdi. Ama bir sabah, kocaman yeşil yaprakların altında bir şey kıpırdadı. İnce, yeşil-kahverengi bir yılan ona baktı. Maya küçük bir çığlıkla geri sıçradı. Kırmızı spor ayakkabılarını düşürdü ve bahçe kapısına kadar koştu.

Maya ön basamakta oturdu ve dizlerini kucakladı. Tam o sırada, haki gömlekli ve geniş güneş şapkalı uzun boylu bir kadın yoldan yukarı yürüdü. Sıcacık bir gülümsemesi vardı ve boynunda dürbün asılıydı. "Merhaba! Ben Rosa, doğa rehberiyim," dedi. "Bir çığlık duydum. O sen miydin?" Maya başını salladı. "Bahçemde bir yılan var!" diye fısıldadı.

Rosa, Maya'nın yanına oturdu. "Yılanlar utangaçtır," dedi. "Bahçe yılanlarının çoğu zararsızdır. Onlar hakkında bir şeyler öğrenmek ister misin?" Maya yılanın yuvarlak kehribar gözlerini düşündü. Kızgın görünmüyordu. Meraklı görünüyordu. Yavaşça başını salladı. Bez çantasından defterini ve kalemını çıkardı. "Öğrendiklerimi yazabilirim," dedi.

Rosa, Maya'yı bahçeye geri götürdü. "Önce güvenli bir mesafeden izliyoruz," dedi. "Büyük taşın arkasında kal. Yılanlar yüksek seslerden ve ani hareketlerden hoşlanmaz." Alçak bir şekilde çömeldiler. İnce yeşil yılan yine görüldü. Minik çatallı dili bir içeri bir dışarı çıkıyordu. "Havayı böyle kokluyor," diye fısıldadı Rosa. Maya defterine yazdı: Dal yaprakların arasından bakıyor.

Yılan yaprakların altından süzüldü. Sırtından aşağı soluk sarı bir şerit geçiyordu. "Ona Dal diyelim," diye fısıldadı Maya. Dal toprağın üzerinde kaydı ve bir saksının yanında durdu. "Ne yiyor?" diye sordu Maya. Rosa küçük bir böceği işaret etti. Dal'ın dili bir kıpırdadı ve böcek yok oldu. "Böcekler ve salyangozlar," dedi Rosa. "Yılanlar bahçemize yardım eder."

Rosa, Maya'ya dürbünü nasıl kullanacağını gösterdi. "Bunlardan bak," dedi. Maya dürbünü gözlerine götürdü ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Dal'ın yuvarlak kehribar gözleri kocaman ve sevecen görünüyordu. "Minik dilini görebiliyorum!" diye fısıldadı. Yazdı: Yuvarlak kehribar gözler. Koklamak için dilini çıkarıyor. Maya kalbinin yavaşladığını hissetti. İzlemek güvenli ve eğlenceliydi.

Koyu lekeleri olan parlak gri-kahverengi bir yılan düz bir taşın altına kaydı. "Bu Pip," dedi Rosa. "Pip cesur ve telaşlıdır." Pip'in parlak siyah gözleri kırıştı. Dili hızla kıpırdadı. Taşların yanında böcek avlıyordu. "Yılanlar taşların ve kütüklerin altına saklanır," dedi Rosa. "Serin ve karanlık yerleri severler." Maya yazdı: Pip taşların altına saklanıyor. Böcek yiyor.

Maya, Dal'ın nerede saklandığını görmek istedi. Rosa ona yaprakların altındaki sıcak, kuru bir yeri gösterdi. "Yılanlar kendilerini güvende hissettikleri yerlerde saklanır," dedi Rosa. "Bir taşı ya da kütüğü asla önce bakmadan kaldırma. Ve bir yılan bulursan her zaman bir büyüğüne söyle." Maya başını salladı ve yazdı: Bak, kaldırma. Bir büyüğüne söyle. Dikkatli notlarıyla gurur duydu.

O öğleden sonra Maya, Dal'ı yine gördü. Bu kez Dal eski derisini değiştiriyordu. "Yılanlar büyürken derilerini değiştirir," dedi Rosa. "Tek parça halinde çıkar." Maya ince, kâğıt gibi derinin soyulmasını izledi. "Acıyor mu?" diye sordu. "Hayır," dedi Rosa. "Bu doğal bir şey." Maya yazdı: Yılanlar büyümek için deri değiştirir. Kocaman gülümsemesi olan minik bir yılan çizdi.

Maya kendini cesur hissetmeye başladı. Dal dilini çıkardığında artık sıçramıyordu. Pip yanından kayıp geçtiğinde çığlık atmıyordu. "İyi bir izleyicisin," dedi Rosa. "Hareketsiz ve sessiz kalıyorsun." Maya sırttı. "Artık korkmuyorum," dedi. "Merak ediyorum!" Defterine yazdı: Cesur izleyiciler hareketsiz kalır. Yılanlar utangaçtır. Öğrenmek korkuyu uzaklaştırır.

Büyük taşın yanına döndüklerinde Maya, Dal ve Pip'in avlanmasını izledi. Dal bir salyangoz yakaladı. Pip bir cırcır böceği yakaladı. "Yılanlar yardımcı komşulardır," dedi Rosa. "Bitkilerimizi yiyen zararlıları yerler." Maya iki yılan ve bir sürü sebzeyle mutlu bir bahçe resmi çizdi. "Bir rehber yapmak istiyorum," dedi. "Güvenli izleme için bir rehber."

Maya bütün öğleden sonra çalıştı. Büyük ve net kelimeler yazdı: Güvenli bir mesafeden izle. Hareketsiz ve sessiz kal. Bak, kaldırma. Bir büyüğüne söyle. Dal'ı yaprakların arasından bakarken ve Pip'i bir taşın altına kayarken çizdi. Rosa'yı dürbünüyle çizdi. "Bu benim güvenli izleme rehberim!" dedi. Rosa gülümsedi. "Mükemmel," dedi.

Ertesi gün Maya'nın arkadaşları oynamaya geldi. "Yılanları görmek ister misiniz?" diye sordu Maya. Arkadaşları tedirgin göründü. "Korkutucu mu?" diye sordular. "Hayır," dedi Maya. "Onlar utangaç ve yardımcıdır. Bir rehberim var!" Onlara defterini gösterdi. Birlikte okudular. Sonra hep birlikte sessizce büyük taşın yanına süzöldüler ve güvenli bir mesafeden izlediler.

Dal göründü. Pip bir taşın altına kaydı. Maya'nın arkadaşları sevinçle nefeslerini tuttu. "Ne kadar küçükler!" dedi biri. "Dal'ın sarı şeridini sevdim," dedi bir diğeri. Maya ısıltılı gülümsedi. "Doğal yaşamı öğrenmek korkuyu uzaklaştırır," dedi. Rehberinin küçük kopyalarını dağıttı. "Artık siz de güvenle izleyebilirsiniz," dedi. Arkadaşları ona teşekkür etti.

Rosa vedalaşmak için uğradı. "Artık gerçek bir doğa rehberisin," dedi. Maya ona sarıldı. "Bana öğrettiğin için teşekkür ederim," dedi. Rosa yoldan aşağı yürürken el salladı. Sonra Maya defteriyle bahçede oturdu. Dal sıcak bir taşın üzerinde güneşlendi. Pip domateslerin yanında avlandı. Maya yazdı: Yılanlar iyi komşulardır.

Maya'nın rehberi büyüdükçe büyüdü. Yılanların ne yediğı ve nerede saklandığı hakkında sayfalar ekledi. Dal'ın kehribar gözlerini ve Pip'in hızlı dilini çizdi. Arkadaşları rehberi aileleriyle paylaştı. Maya gülümsedi. Doğal yaşamı öğrenmenin korkuyu uzaklaştırdığını biliyordu. Ve bunu herkesle paylaşacak kadar cesurdu.